

Duch poctivosti

Dnes si povieme o niečom všeobecnom, ako je dodržiavanie prikázaní. Ak si čítame prikázania každý deň, stanú sa pre nás známe a potom si myslíme, že to nie je žiadna veda. Ale v skutočnosti, dodržiavanie prikázaní nie je také ľahké! Napríklad, ľudia na svete, bez ohľadu na krajinu, sa často sťažujú na korupciu medzi vládnymi predstaviteľmi, že zneužívajú verejné prostriedky pre osobné záujmy. Aj keby boli tie prostriedky použité len dočasne a neskôr vrátené, je to stále neakceptovateľné. Tieto peniaze nie sú určené na takéto použitie. Ako duchovní praktikujúci musíme byť v tomto čistí. Preto som vám povedala, aby ste nebrali nič, čo vám nie je dávané. Všetci bezcharakterní predstavitelia a jednotlivci vonku sa stávajú skorumpovaní tým, že robia takéto veci. Ľudia im veria a dajú im určité množstvo peňazí, aby urobili určitú prácu. Potom si hľadáme ospravedlnenia, ako pretože tá práca sa ešte nezačala, použijeme peniaze najskôr na niečo iné. Napríklad, ak vás pošlem von, dám vám nejaké peniaze

a poviem vám, že ich môžete minúť, pokiaľ to súvisí s danou prácou. Pokiaľ je to na dobré účely, nevádi mi minúť peniaze. Ale na zlé účely by som neutratila ani len 10 centov! Tiež by som cítila, že niečo je zle. Prečo? Porušuje to našu duchovnú poctivosť! Ide o ten princíp, rozumiete? Nemôžeme predat' svoj etický kódex tak lacno. Nejde tu o peniaze. V tomto svete sa dopúšťajú skorumpovaní ľudia úplatkov za milióny a miliardy! Ak si zoberieme pár tisíc, nie je to tak veľa. Ale prečo by sme mali vôbec urobiť aj to? Ak predáme sami seba tak lacno, len za pár tisíc dolárov, prečo by sme sa vôbec mali predávať? Môžeme si nájsť výhovorky sami pre seba, že jedného dňa určite zarobíme dost' peňazí, aby sme ich vrátili. To ale nie je pravda! Mali by ste najskôr zarobiť peniaze. Dobré? Alebo by ste sa mali najskôr spýtať ich majiteľa, či s tým súhlasí. Ak súhlasí, potom s jeho dovolením to nie je krádež. To nie je korupcia. Ak vám to nedá, potom je nesprávne zobrat' si aj jeden alebo dva doláre! Naše svedomie

by nebolo pokojné. Ako duchovní praktikujúci musíme nastaviť dobrý príklad pre spoločnosť. Je to rovnaké bez ohľadu na to, o koľko peňazí ide. Začíname od malých vecí! Ak sa niekto chce naučiť angličtinu, musí začať abecedou, až neskôr bude schopný hovoriť a písať anglicky. Aj ja som začala s abecedou, kým som bola schopná hovoriť anglicky. To isté bolo s mojou čínštinou. Začala som len s pár frázami, potom som sa zlepšovala postupným cvičením. Keby som sa nikdy nenaučila nič po čínsky, ani len slovo či dve, potom by dnes bolo nemožné, aby som takto hovorila. Na nič sa nemôžeme pozerat' ako na niečo banálne, žiadne prikázanie nemôžeme považovať za bezvýznamné. Mohli by sme povedať, že sa o to nestaráme, že sme nad prikázaniami a nestaráme sa o banálne záležitosti. Ale tak to nie je! Všetci skorumpovaní úradníci a bezcharakterní ľudia začali malými vecami, však? Väčšina ľudí urobí podobnú chybu. Začneme s malými vecami a postupne robíme väčšie a väčšie. Keď sme v tom viac úspešní, stanú sa z toho

zlé zvyky!
Potom sa už nechceme
a nedokážeme zmeniť.
Sme zvyknutí
oddávať sa
všetkému, čo chceme.
Nie sú zločinci
a ganstri presne takíto?
Nedodržujú
zákony a nemajú
žiadne morálne hodnoty.
Nemajú žiadnu
úctu k druhým,
nerozlišujú medzi
majstrom a žiakom,
nemajú žiadnu rodinu,
žiadnu zodpovednosť
a žiadnu etiku.
O nič sa nestarajú.
Ak sami seba nazývame
duchovnými praktikujúcimi,
ale nemáme žiadne
svedomie a ani sa striktné
nekontrolujeme,
načo je to potom dobré?
Čo ešte môžeme povedať?
Musíme sa vycvičiť.
Musíme byť cnostní.
Ak sa nesprávame
poctivo a čestne,
kedy s tým potom
môžeme začať?
Mohli by ste povedať,
že s tým začnete dnes
a od zajtra sa zmeníte.
Ale zajtra môže prísť
iná situácia.
Potom si znovu poviete,
polepším sa
od zajtra.
Ale potom
nasledujúci deň prídu
ďalšie pokušenia.
Takže kedy sa
vlastne zmeníte?
Ak to dokážete napraviť,
urobte to okamžite!
Musíme
skúmať svoje správanie
každý deň, po celý čas.

Čokoľvek robíme,
pýtajme sa sami seba,
či je to správne a čo chceme.
Potom budete v poriadku.
Nemali by sme robiť veci,
ktoré ostatní neschvaľujú
a ktoré iným spôsobujú
starosti, odpor a mrzutosti.
Niekedy sa stávame
čoraz menej citliví.
Ak urobíme
niečo nesprávne ale
nekontrolujeme sami seba,
zajtra
urobíme o trochu viac
a nasledujúci deň
ešte viac.
Potom sa naša citlivosť
voči zlému správaniu,
bude znižovať
až nakoniec zmizne!
Potom
môžeme robiť
hrozné veci a dokonca o tom
ani veľmi nerozmýšľame.
Necítíme už žiadne výčitky.
A máme problém!
To už je príliš neskoro!
Chamtiví a skorumpovaní
úradníci sú rovnakí.
Možno nezamýšľali
stať sa skorumpovanými,
keď prišli na svoje pozície,
ale potom
ich ľudia pokúšali
alebo im dávali príležitosti.
Takže takýto človek urobil
niečo zlé a nechal to tak.
Nikto sa o tom nedozvedel
a nič sa mu nestalo.
Na miesto toho
bol dokonca povýšený
na vyššiu pozíciu,
pretože na to mal
viac peňazí.
Neskôr by to urobil
znovu a znovu a stal by sa
ešte viac chamtivý
a cítil menej výčítiek.
Nakoniec by úplne

stratil svedomie
a stal sa skorumpovaným.
Pôvodne nemusel byť
takou zlou
osobou.
Možno
začínal s túžbou
slúžiť svojej krajine,
pomáhať ľuďom
a byť verný a vlastenecký.
Ale po získaní tej pozície
boli pokušenia
príliš veľké
a on to nedokázal zvládnuť.
Vďaka jeho
moci ho ľudia
obdivovali, rešpektovali
a ponúkali mu dary.
A on to neuniesol.
Najskôr prijal len málo,
neskôr viac
a viac a potom
začal rozmýšľať spôsobom,
akým mu to ľudia hovorili:
„Žiaden problém!
O nič nejde!“
Pre toho, kto ten
dar dáva,
by nemalo o nič ísť,
pretože je to multimilionár.
Ale pre toho úradníka
je to veľká vec!
Keď si raz niečo zoberie,
bude podriadený
tomu človeku.
Bude musieť vyhovieť
jeho požiadavkám.
To je vážny problém!
Ak od iných prijímame dary,
nemôžeme si pomôcť
a cítime sa podriadení,
lebo dlhujeme láskavosť,
ktorú treba splatiť.
Takže najlepšie je neprijímať
vôbec nič, okrem vecí
od priateľov a príbuzných
s ktorými si často
navzájom niečo dávame.
Ak máme vysokú pozíciu
a staneme sa skorumpovaní,

potom sme skončili!
Už viac nie sme
vysokí predstavitelia.
Ten, kto nám dáva dary,
je nad nami.
Musíme ho počúvať.
Musíme, pretože sa cítime
zviazaní, že musíme
splatiť jeho láskavosť.
V tom čase
sme ním kontrolovaní
a už viac nemáme slobodu
vo svojej práci.
Je to veľký problém.
Naozaj je to tak!
Preto zdôrazňujem,
že musíme byť
nepodplatiteľní!
Musíme robiť veci
čestne a spravodlivo,
inak to nemá zmysel.
Veci, ktoré nemôžeme mať,
nám nepatria,
tak prečo
sa ich pokúšame získať
nesprávnym spôsobom?
Nesprávne metódy
vytvárajú zlé výsledky.
Budete žať to, čo sejete.
Nemôžete začať
s niečím zlým a očakávať
dobré výsledky. Nie!
Ak do jedu pridáte mlieko,
myslíte si,
že po premiešaní
a zatrepaní
sa z jedu stane mlieko? Nie!
Mlieko sa stane
jedovatým!
Už na začiatku
ste pridali jed.
Aj keby ste pridali viac
mlieka alebo dobrých vecí,
stále to bude jedovaté!
Rozumiete?
Ak začneme
s niečím zlým,
nemôžeme očakávať,
že sa to skončí
s niečím dobrým,

iba že by sme nič nevedeli.
Ale ako
duchovní praktikujúci
si nemôžeme hľadať
ospravedlnenia.
Musíme byť čistí
už pri zdroji a zvažovať
dôsledky.
Niekedy
by sme radšej zomreli
alebo trpeli emocionálne
a mentálne,
než by sme iných urobili
smutnými, nešťastnými
alebo zničili ich povesť.
Ak sa dokážeme vyhnúť
zlým činom, radšej
by sme obetovali sami seba.
Ak niečo
nemôžeme mať,
potom na to zabudnime!
Ak mi to nepatrí,
nezoberiem si to!
Ak to nemôžeme získať,
proste na to zabudnime.
Existujú iné veci,
ktoré sú dostupné.
Prečo naliehať,
aby sme mali to jedno?
Samozrejme, ak si myslíme,
že niečo je dobré
a chceme to mať, pokúsime
sa, ako najlepšie vieme.
Ale ak sú iní nešťastní
a odmietajú to dať
alebo ich to príliš bolí,
potom musíme ustúpiť!
Nezáleží na tom, ako to
bolí nás alebo sme kvôli
tomu smutní či nešťastní,
musíme ustúpiť!
Obe strany nemôžu trvať
na svojom.
Řekněme,
že dvě auta jedou
proti sobě
na části silnice,
ale oba řidiči
se odmítají vzdát,
a dále jedou rychle.

Možná si myslí,
že druhá strana nemá pravdu
nebo on sám nemá pravdu.
Je jedno,
kdo nemá pravdu.
Vědí,
že tam není místo,
ale ani jeden se nevzdá,
a jedou dál.
Jeden říká, „Já mám pravdu!“
Druhý taky zaslepeně
říká: „Já mám pravdu!“
Jeden říká: „Pojedeš-li dál,
ublížíš mi.“
A druhý říká:
„Ne!
Ublížíš nám oběma,
pojedeš-li dále!“
Je v pořádku, aby oba řidiči
takto spěchali?
Oba by byli zraněni.
Není to otázka, zda my
neděláme nic špatného nebo
si myslíme, že máme pravdu.
Pokud situace
ublíží oběma stranám
nebo druhé straně,
měli bychom se vzdát,
můžeme-li!
Ano?
V tomto světě se to
snadněji řekne, než udělá.
Ale my to udělat chceme,
přestože je to obtížné.
Proč bychom jinak
praktikovali?